

„Nem megszüntetni jöttem, hanem teljessé tenni”

Már megint össze-vissza beszél: azt a törvényt nevezi sérthetetlennek, amelyet aztán pár oldallal arrább mindjárt maga szeg meg a szombati kalászszedéssel. „Irgalmat akarok és nem áldozatot” – von majd akkor vállat (ó, ezek az elegáns felülemelkedései!), mellesleg épp’ Ózeás könyvét, mellesleg épp’ az Úr szavát idézve.

Nehéz is kőbe vésni az Ő törvényeit – ha elég bennünk a (farizeusi? értelmiségi?) szórszálhasogathatnék, lépten-nyomon az ellentmondásaiba ütközünk. Pedig talán csak bizonytalan óvatosságunk, igyekvő, suta jószándékunk, örök szorongásunk az, ami úgy vágya végre valami félreérthetetlenre s mozdíthatatlanra: egzakt bűn-definíciókra, konkrét jószág-instrukciókra. Hogy legyen egyértelmű végre.

De nem engedi magát beszorítani a mi fogalmaink szűk ketrecébe. S olyan kecses mozdulattal tér ki minden ilyesféle kísérletünk elől, hogy lassan kapizsgálni kezdjük: talán épp ezt akarja megmutatni. Ezt a nagyvonalúságot. A horizontnak ezt a tágasságát.

Nem a törvény ellenében, nem helyette – hiszen tényleg védi, s muszáj észrevennünk: jórészt tényleg tartja is –; csak épp fölötte. A „szeress, és tégy, amit akarsz” flegma Szent Ágoston-i szabadságával, amely képes minket mások és önmagunk botladozásai, ostobaságai, korlátai és korlátoltságai – sőt, sőt!: bűnei – fölé lendíteni.

Amely engedi meglátnunk végre: a teljesség felé nem a szemelgetés, válogatás, törölgetés, cenzúrázgatás vezet. „Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy beteljesítsem.” Teljes az, amiben minden benne van. Minden törvény és minden törvényszegés. És éppen így lesz teljessé – ha megadatik egyszer a szükséges távlat. Ahonnan már látszik.

A nagyvonalúság, azt hiszem, mégiscsak sarkalatos erény.

Kipke Ágnes, Budapest